

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1335/2023
14.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавно комунално предузеће „Градско зеленило“ Нови Сад, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4438/22 од 07.02.2023. године, у седници одржаној 14.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4438/22 од 07.02.2023. године, у преиначујућем делу.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 360/21 од 05.07.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим и трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати на име мање исплаћене основне зараде за период од децембра 2017. године закључно са децембром 2020. године, појединачне определене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужилаца на име законске затезне камате на досуђене износе мање исплаћене основне зараде за сваки месец спорног периода и то за период од 15. до 16. у текућем месецу за сваки претходни месец, као и део тужбеног захтева којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име мање исплаћене основне зараде за јануар 2021. године исплати определене износе са законском затезном каматом од 15.02.2021. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади парничне трошкове од 183.881,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4438/22 од 07.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу тако што су одбијени тужбени захтеви којима су тужиоци тражили

исплату на име мање исплаћене основне зараде преко досуђених износа, а до тражених, у износима ближе одређеним овим ставом изреке са законском затезном каматом на разлику од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 46.990,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, жалбе тужилаца и туженог у преосталом делу су одбијене и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу је потврђена. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да туженом на име накнаде трошкова жалбеног поступка исплате 41.688,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова.

Врховни суд је испитао другостепену пресуду у побијаном делу применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у спорном периоду од децембра 2017. године закључно са децембром 2020. године били запослени код туженог као корисника јавних средстава. Коефицијент за обрачун и исплату зараде за тужиоца АА је био од 2,2 (осим у периоду мај-август 2019. године када је износио 1,9), а за тужиоца ББ до априла 2020. године био је 1,9, а од маја 2020. године износио је 2,0. Тужени је у складу са законском обавезом приликом израде Програма пословања планирао исплату зараде и накнаде за регрес на месечном нивоу, али почев од 2014. године реализација трошења средстава није била у складу са овим Програмом. У току 2018. и 2019. године тужени је имао већи број запослених од броја предвиђеног општим актима, док је у току 2020. године број запослених био мањи. У временском периоду од 2015. до 2019. године тужени је исплатио већи износ по основу зарада од износа одобреног Програмом пословања, из разлога што је у том периоду имао већи број запослених од броја који му је одобрен програмом, а на име зарада коришћена су и средства за регрес. Регрес није исплаћиван за године за које је припадао, већ наредних година у деловима. Тужиоци захтевају исплату разлике између припадајуће и исплаћене зараде у спорном периоду. Тужени за октобар 2014. године није искористио средства планирана својим Програмом пословања за 2014. годину. На основу налаза и мишљења судског вештака, у другој варијанти основног налаза, утврђена је разлика за октобар 2014. године (која није искористићена у износу од 762.544,00 динара) применом цене рада спрам планиране масе средстава и реализоване масе зарада. Поред основне варијанте обрачуна према којој потраживања тужилаца применом наведеног метода обрачуна са корекцијом према Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних

средстава за спорни период износе за тужиоца АА 44.037,12 динара, а за тужиоца ББ 8.747,47, судски вештак је дао и допунску варијанту обрачуна узимајући у обзир чињеницу да је у том месецу код туженог било 27 више запослених у односу на број планиран Програмом пословања туженог. Према тој варијатни обрачуна, на износ неискоршћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара додат је и износ од 1.794.852,00 динара који представља обрачун просечне зараде за 27 више запослених у том месецу и тако је добијена укупна маса неискоришћених средстава од 2.557.396,00 динара. Полазећи од тог износа као преостале масе средстава за зараде, потраживање тужилаца са корекцијом на дан ступања на снагу наведеног Закона износе за тужиоца АА 169.196,78 динара, а за тужиоца ББ 82.638,82.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужиоцима досудио износ из допунског налаза судског вештака, а према ком су тужиоци и определили тужбени захтев.

Другостепени суд није прихватио овакав обрачун, налазећи да се не могу узети у обзир као преостала неутрошена маса средстава за зараде износи који су исплаћени за 27 више запослених у октобру 2014. године. Према ставу овог суда сви запослени код туженог имају право на исту вредност бода, односно исту цену сата рада, без обзира да ли је испоштовано планирано смањење или не и да ли је накнада за регрес за 2014. годину исплаћена у наредној години, па се на утврђена права на неисплаћену разлику у висини расположивих а неисплаћених средстава за октобар 2014. године од 762.544,00 динара не може додати оно што је исплаћено прекобројним запосленима код туженог. Оценио је да за спорни временски период постоји разлика зараде која није исплаћена тужиоцима али у висини утврђеној у другој варијанти основног налаза вештака, па је тужбени захтев преко овог износа одбио као неоснован.

По оцени Врховног суда, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Према одредбама члана 104, 105-107. и 110. Закона о раду, тужиоцима припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговорима о раду.

Тужени је у складу са одредбама члана 1, 4. и 5. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“ бр. 116/14) од 01.11.2014. године, био у обавези да основице за обрачун и исплату плата умањи за 10%, те му је било забрањено да повећава основице, коефицијенте и друге елементе, односно уводи нове елементе на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања.

Одредбом члана 62. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ бр. 15/2016 и 88/2019) прописано је да уколико у јавном предузећу до почетка календарске године није донет годишњи, односно трогодишњи програм пословања, до доношења тог програма зараде се обрачунавају и исплаћују на начин и под условима утврђеним годишњим, односно трогодишњим програмом пословања за претходну годину.

По Посебном колективном уговору за јавна комунална и друга јавна предузећа Града Новог Сада и Колективном уговору туженог од 03.03.2014. године, запослени имају право на одговарајућу зараду са полазиштем на вредност радног часа, која се за

све запослене утврђује за текући месец на основу планираних средстава за исплату зарада за одговарајући месец. Утврђена вредност радног часа може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум.

Имајући у виду наведено материјално право, правилно је другостепеном пресудом тужиоцима призната разлика зарада обрачуната применом цене рада према планираној маси средстава која је туженом одобрена Програмом пословања за зараде за октобар 2014.године, са умањењем по Закону о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, који је тада ступио на снагу.

Неосновани су наводи ревизије да је незаконито поступање туженог у располагању средствима зарада требало санкционисати тако што би се тужиоцима признала разлика која за основ обрачуна има и исплаћене зараде прекобројним запосленима. Ово из разлога што су сви запослени код туженог имали право на зараду у складу са општим актима и законом, односно право на исту вредност бода, па се не могу узети у обзир као преостала неискоришћена маса средстава за зараде планиране Програмом и износи исплаћени прекобројним запосленим код туженог (27 више запослених у октобру 2014.године). Дакле, сви запослени, па и тужиоци остварили су износе по основу зарада, који су резултат утврђеног ненаменског располагања средствима одобрених Програмом пословања, па је другостепени суд одлуку правилно засновао на обрачуну који за полазиште има објективно стање, законито запошљавање и располагање одобреним средствима.

Одлука о трошковима поступка донета је у складу са одредбама чланова 165. став 2, 153. став 2. и 154. ЗПП, спрам успеха странака у поступку.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**